

ГЮНТЕР БРАУН, ЙОХАНА БРАУН СРЕЩА НА ЛУНАТА

Превод от неизвестен език: [Неизвестен], 1984

chitanka.info

Мистър Колдуор, собственик на големите американски металургически заводи „Колдуор Ко“, удобно разположен в собствената си лунна ракета, пушеше хаванската си пура със златен пръстен. В далечината се носеше мъгла. Под него на тъмния фон на безкрая се показва оранжев диск — Земята. Изведнъж от високоговорителя прозвуча мъжки глас:

— Влизаме в зоната на привличане на Луната.

След малко научният му съветник инженер Айрънмейкър се появи на вратата на кабината.

— Какво заключавате? — го запита Колдуор флегматично и остави настрана пурата си.

— Предполагаме наличността на огромни залежи на желязна руда — отговори инженерът.

— Желязна руда? — повтори като ехо Колдуор. — По дяволите! Тайната постройка на тази междупланетна ракета беше най-блестящата идея на моя живот. Започна лунната ера. Нашата стара Земя принадлежи вече на древната история. Дори с оглед избухването на една хубава война. Докато там продължават да чоплят недрата на земята и да се нахвърлят като хиени върху нищожни парцели руда, аз летя към бъдещето като първи пионер... — Тези последни думи прозвучаха приятно в ушите му.

— Какво бихте казали — се провикна ентузиазирано Колдуор, — ако създадем на Луната един вид колония с къщи, барове и гигантски заводи?

— Добре — отговори предпазливо инженерът, — но ние още не притежаваме точни сведения.

Мистър Колдуор погледна през прозорчето. Сега Луната беше много близо. „Сбръчкана ябълка“, изрази гласно мисълта си Колдуор, докато кратерите и гигантските планински вериги минаваха пред очите му. „Но какви съкровища се крият в тази малка ябълка!“. Той потърка със задоволство ръцете си. „И при това нямам никакъв конкурент!“

— Условия за живот ще се създадат много бързо — каза той, като отново се обърна към инженера. — Нали затова са техниката и атомната физика? Поставя се обаче друг въпрос: как ще намерим работна ръка на Луната?

— Ако е необходимо, ще организираме превоз с ракети — отговори инженерът с нотка на оптимизъм.

— Ракети, ракети — промърмори Колдуор, — забравяте психологичната страна на въпроса! Ще се намерят ли изобщо желаещи да работят на Луната?

— Ще направим съответната пропаганда.

— И бюрата за наемане на работници ще бъдат наводнени от всякаква паплач. Не бих желал да живея на Луната сред крадци и бандити. — Колдуор се замисли за момент и добави: — Не бихме ли могли да замаскираме това пътуване за Луната като увеселително? Пристигнали вече там, ние бихме могли да ги убедим, като им предложим високи надници, двойни, дори тройни в сравнение с тези, които биха получили на Земята. Ще им се каже, че могат да вземат със себе си и жените, и приятелките си... Ще им се обещае къща за всяко семейство, дошло на работа на Луната...

— Никой не би пожелал да остане — заяви инженерът без заобикалки.

— Аз трябва да се оградя със солидни работници, инженери, лекари, специалисти по ж.п. дело и конструктори — каза Колдуор. — И трябва да бъде преди всичко сигурен в тези, които ще заведе, за да не би един хубав ден да бъде изправен пред революция... И никакви комунисти на Луната! — Той погледна през прозорчето и продължи: — Ще трябва да проверяваме убежденията на кандидатите, преди да им издадем паспорт за Луната. Стачки на моята планета? Никога!

Инженерът се готвеше да изкаже одобрението си, но изведнъж той рязко посочи прозорчето с пръст, прекалено много възбуден, за да говори.

— Там, там — успя най-после да промълви той. — Погледнете там!

Колдуор опули очи. В подножието на един кратер той откри някакви същества с големи кръгли глави, с железни ръце и цилиндрични тела. Ръцете им правеха отсечени движения и въпреки че се движеха видимо трудно, те правеха удивителни скокове.

— Хора на Луната — едва можа да каже. — Хора, хора!...

— Науката — започна инженерът, — смята за невъзможна всяка проява на живот на Луната...

— По дяволите вашата наука! — изрева Колдуор. — Фактът е налице! Хора, какво казвам, работи, това за което съм мечтал през целия си живот, го намирам тук! Каква сигурност в движенията и как

работят! — Колдуор се задъха от вълнение. — Роботи, мили роботи! — каза той през сълзи. — Никаква идеология не ги вълнува, стачките им са чужди. Сглобяваш ги и хоп, започват да работят.

Ракетата кацна на лунната повърхност. Колдуор почука на прозорчето и роботите се приближиха до блестящото тяло на ракетата.

— Много добре са обучени! — констатира развълнувано Колдуор. — Доведете ми един!

Инженерът се отправи към съобщителната врата и след 10 минути се завърна с един робот. Последният се поклони, доколкото можа, и с щипците си вдигна металическата сфера, която Колдуор бе помислил за глава.

— Позволете да ви се представя! — каза той, усмихвайки се любезно: — Николай Иванович Александров — и предложи цигара, но Колдуор не можа да я приеме, тъй като бе вече загубил съзнание.

Публикувано във вестник „Родни криле“, брой 4/1959 г.
Авторството на Гюнтер Браун не е потвърдено; в изданието е посочен като „Гюнтер и Браун“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.